

Наше Життя

РІК ВИДАННЯ 1-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 12

Середа, 20 вересня 1967 року

Ціна 2 коп.

ВСІЛЯКО УКРІПЛЯТИ ТРУДОВУ ДИСЦИПЛІНУ

Кожен день наближує нас до 50-річчя Великого Жовтня. Вся наша країна готується гідно зустріти цю знаменну дату. Високі соціалістичні зобов'язання трудящих міста і села на честь славного ювілею, наполеглива боротьба за їх виконання — яскравий прояв патріотизму радянських людей, які борються за здійснення завдань, визначених рішеннями XXIII з'їзду КПРС.

Значний вклад у виконання ювілейних зобов'язань вносять і глухі трудящі України. Готуючи трудові дарунки всенародному святу, вони дедалі ширше розгортають змагання за успішне виконання планів грядущого кварталу.

У нас є підприємства, де керівники уміло мобілізують трудящих на виконання виробничих планів, наполегливо виховують робітників, інженерів і техніків у дусі високої свідомості, дисципліни та організованості. Йдеться, зокрема, про колективи таких учбово-виробничих підприємств, як Львівське № 2, Київське № 1, Донецьке, Чернігівське та інші.

Наші успіхи були б ще більш вагомими, якби господарські керівники, партійні та профспілкові організації окремих УВП підвищували відповідальність робітників та інженерно-технічних працівників за укріплення дисципліни і порядку на виробництві, ширше використовували проти прогульників, порушників дисципліни всі заходи громадського впливу.

Адже факти говорять про те, що внаслідок порушень трудової дисципліни на ряді підприємств ще багато втрачено робочого часу. Так, на Єнакієвському УВП (директор І. Бесєдін) у другому кварталі прогулі становили 14 людино-днів. Якщо сюди додати 69 людино-днів невиходу на роботу з так званого дозволу адміністрації, то не важко зрозуміти, що саме це і вплинуло тут на зрив плану по випуску найголовніших видів продукції.

Дуже погано ведеться боротьба з прогулами на Харківському УВП-1 (директор П. Єна). Тут у другому кварталі 12 робітників не виходили на

роботу, прогулявши беручи загалом 53 людино-дні. А з дозволу адміністрації кількість нез'явлень становила 416 людино-днів.

Керівникам підприємств треба зменшити кількість днів невиходів на роботу з дозволу адміністрації, надаючи відпустки без утримування у виключних випадках.

Рішуче боротися з порушеннями трудової дисципліни і плинністю робочої сили, виховувати колектив у дусі високої відповідальності за роботу підприємства, прищеплювати кожному робітникові почуття відповідальності за результати праці, за економію сировини і матеріалів, поліпшення якості та зниження собівартості продукції — важливе завдання.

В умовах, коли підприємства УТОГ готуються до переходу на нову систему планування та економічного стимулювання, зростають вимоги до колективів у цілому і кожного трудівника окремо за дисципліну праці, за порядок на виробництві.

Могутнім фактором у вихованні трудової дисципліни, організованості та порядку на підприємстві є соціалістичне змагання, рух за комуністичну працю. Тому при підведенні підсумків роботи за місяць, квартал треба обов'язково враховувати становище з дисципліною праці в бригадах, цеху, на підприємстві.

Головам обласних відділів УТОГ слід посилити контроль за роботою підприємств, виносити на засідання правління питання укріплення трудової дисципліни, вимагати від директорів, начальників цехів, майстрів і бригадирів підвищення відповідальності за організованість і зразковий порядок на УВП, за стан трудової дисципліни, за забезпечення високої продуктивності праці кожним членом виробничого колективу на протяжці робочого дня.

Сумлінне відношення до праці повинно стати особистим переконанням кожного робітника, нормою його поведінки на виробництві, справою честі у підготовці до славного ювілею Радянської влади.

На фото: Валентина Топчій. Працює вона контролером ВТК на Запорізькому учбово-виробничому підприємстві.

На республіканському огляді художньої самодіяльності глухих України за майстерне виконання танців їй було присуджено срібну медаль.

ДАРУНОК БУДІВЕЛЬНИКІВ

В один з вересневих днів глухі Виноградівського району, Закарпатської області, вперше зібрались у своєму новому клубі.

— Це наш ювілейний дарунок глухим трудівникам, — кажуть будівельники Виноградівської рембуддільниці, які на 5 місяців раніше строку закінчили спорудження клубу.

Сюди, на відкриття нового приміщення закладу культури, прибули передовики сільського господарства всього району. Серед гостей — представники партійних і громадських організацій міста, члени президії правління обласного відділу УТОГ.

Після урочистої частини було дано концерт силами колективу художньої самодіяльності Ужгородського будинку культури.

В. СТАРОДУБЦЕВ.
Наш нештатний кореспондент.
м. Виноградове,
Закарпатська область.

3 ПОДВОЄНОЮ ЕНЕРГІЄЮ

Вантажні автомашини, що виготовляються на Кременчуцькому автозаводі, користуються великим попитом не лише в нашій країні, а й далеко за її межами. Чимала заслуга в цьому компактною групі глухих, які працюють на цьому підприємстві. Багато з них борються за звання ударника комуністичної праці.

З 1952 року столярює на заводі глухий Є. Чебанов. Змінні норми щодня виконує на 130—140 процентів. В. Зоркін працює на заводі лише кілька років, але вже за короткий час зумів зарекомендувати себе дисциплінованим виробничником. Завдання майстра він завжди виконує бездоганно. З нього беруть приклад робітники другого механічного цеху слюсарі І. Ісай, М. Ростовський, які вже давно трудяться в рахунок наступного місяця. Свій багатий досвід вони передають молодим виробничникам М. Бонюкевичу, О. Марчуку, Я. Соломі та багатьом іншим. В ливарному цеху з похвалою відзиваються

про модельника В. Лисенка. З подвоєною енергією трудяться глухі Кременчуцького автозаводу. Разом з усім колективом вони взяли підвищені соціалістичні зобов'язання до 50-річчя Радянської влади і борються за завоювання Пам'ятних прапорів. **О. БІЛОГУБ.**
Голова Кременчуцького міжрайонного відділу УТОГ.

ЮВІЛЕЙНИЙ ВКЛАД ШВЕЙНИКІВ

Високі техніко-економічні показники досягли в соціалістичному змаганні швейники Харківського УВП-2. За вісім місяців нинішнього року до ювілейної копилки підприємства надійшло додатково 131,1 тис. карбованців.

Колектив переглянув соціалістичні зобов'язання, взяті на честь 50-річчя Великого Жовтня. План десяти місяців зобов'язався виконати до 20 жовтня, значно знизити затрати на 1 карбованець товарної продукції, поліпшити її якість, підвищити на 2 проценти до плану продуктивність праці, освоїти не менше трьох моделей нових жіночих плащів тощо.

При підведенні підсумків виявилось, що і це зобов'язання значно перевиконано. За сім місяців до каси надійшло

зверхпланових нагромаджень понад 70 тис. карбованців, зекономлено матеріалу на 26 тисяч карбованців.

Цих успіхів досягнуто завдяки самовідданій, наполегливій праці всього колективу і особливо передовиків виробництва, ударників комуністичної праці, а їх в нас немало Це — Р. Васильєва, Л. Павленко, І. Протасенко, Г. Бондаренко, Л. Василенко та багато інших, які щоденно змінні норми перевищують на 30—40 і більше процентів.

Серед наших трудівників широко розгорнулось соціалістичне змагання за одержання Пам'ятних прапорів.

Л. ЯСМАН.
Директор Харківського УВП-2.

Показують приклад

Гідну зустріч славному ювілею — 50-річчю Великого Жовтня готують колективи промислових підприємств, будов та транспорту Полтавщини. Разом з ними наполегливо працюють трудящі глухі.

З хорошими техніко-економічними показниками закінчили перше півріччя обидва полтавські учбово-виробничі підприємства і Лубенське УВП.

Добре працюють члени Товариства на підприємствах Полтавщини. Робітниця Полтавської швейної фабрики Д. Храпаль вже працює в рахунок 1970 року. Робітник Полтавського паровозоремонтного заводу М. Козирь щоденно перевищує виробничі завдання. Добру славу завоювали члени УТОГ, що працюють на Крюківському вагоноремонтному заводі.

На Кіровоградському дослідному підприємстві УТОГ працює слюсар-інструментальник, ударник комуністичної праці В. Кривогубенко. Ставши на переджовтнєву вахту, він виконує змінні завдання на 125—130 процентів. Фото І. Щербанюка.

Дні України в Москві

Закінчились Дні України в Москві, кожний з яких перетворився на ярку демонстрацію дружби і співробітництва українського, російського, всіх братніх народів СРСР, в чудовий прояв торжества ленінської національної політики Комуністичної партії і Радянської держави.

Великим святом братерства назвали москвичі ці дні. Посланці України мали багато зустрічей з гостинними господарями столиці. Вони відбувались на підприємствах міста, в приміських радгоспах, учбових закладах, військових частинах...

На Виставці досягнень народного господарства СРСР відбувались цікаві зустрічі. Науковці та інженери з України розповіли москвичам про успі-

хи нашої республіки в промисловості та сільському господарстві, в науці та техніці. Особливо людно було в павільйонах «Машинобудування», «Обчислювальна техніка та засоби автоматизації», «Атомна енергія», «Геологія», де представлено багато українських експонатів.

Велику аудиторію в павільйоні «Машинобудування» зібрала лекція «Синтетичні алмази і галузі їх застосування», з якою виступив директор Українського науково-дослідного і конструкторсько-технологічного інституту синтетичних надтвердих матеріалів та інструменту Держплану УРСР, Герой Соціалістичної Праці В. М. Бакуль.

Интерес викликала також лекція «Успіхи ядерної фізики».

Її прочитав у павільйоні «Атомна енергія» заступник директора Харківського фізико-технічного інституту АН УРСР, доктор технічних наук А. Н. Ключарьов.

Гості з України виступали з лекціями також у робітничих клубах, інститутах, на заводах.

Члени делегації УРСР зустрілися з льотчиками Московського військового округу. На ВДНГ СРСР відбулося «Свято народних талантів України». Учасники художньої самодіяльності поклали тут квіти до монумента В. І. Леніна.

У Кремлівському Палаці з'їзду на закінчення Днів України відбувся заключний концерт, який пройшов з великим успіхом.

почуттях людей, в їхньому обличчі. Кільце за кільцем. Одне зв'язане з іншим. Хто уважно розглядає їх, той пізнає творчу силу народу, суспільства, його прагнення, його здатність до розвитку, його життєстійкість.

У житті величезної держави — Радянського Союзу — складається, утворюється п'ятдесяте кільце. Воно ювілейне. Ним закінчиться півстолітній шлях країни після Великої Жовтневої соціалістичної революції. І не можна не помітити, що ювілейне кільце СРСР — найбільше і найширше. Воно в усіх відношеннях більше, значніше, багатше і змістовніше від своїх братів-попередників. Причому різниця між ним і першими кільцями така велика, що здається фантастичною.

Кожен оберт Землі навколо Сонця залишає своєрідний слід всередині дерева — річне кільце. Для досвідченого ока ці кільця — багатий і складний літопис життя дерева. В них відображені всі особливості його розвитку, радощі й знегоди, його дивовижна здатність по-своєму «переробляти» незліченні впливи навколишнього світу.

Річні кільця є і в історії життя країни, народу. Їх сліди й ознаки — в зроблених людськими руками і розумом нових виробках, спорудах, відкриттях, творах мистецтва, в пам'яті і

Візьмемо третє кільце — 1920 рік. Тоді в СРСР було виплавлено 194 тисячі тонн сталі. Це так мало, що молода Радянська республіка порівняно з іншими індустріальними країнами могла здатися пігмеем. Ще б пак, адже щодо цього важливого виробництва вона була меншою, слабкішою від Франції майже в п'ятнадцять, а половинною раз, Німеччини — в сорок, а лишком раз, Англії — майже в п'ятдесят раз! Факти — вперта річ. Від них нікуди не дінешся. Саме з такого низького рівня радянські люди почали

мирне будівництво нового життя.

Багато спостерігачів, журналістів і політичних діячів Заходу передрікали тоді Радянській республіці неминучу й скору загибель. Вони твердили, що без приватної власності на засоби виробництва неможливо налагодити економіку. Вони силкувалися довести, що робітники, трудящі, нездатні скільки-небудь довго протриматись при владі, управляти господарством, країною і побудувати нове суспільство.

ЮВІЛЕЙНЕ КІЛЬЦЕ

Тепер ми бачимо, що життя і цього разу посміялося з «пророків» так само, як з тих забобонних людей, що не раз передрікали кінець світу.

Подивіться на ювілейне «кільце». Минув місяць надійно гарантують, що в цьому році в СРСР буде виплавлено понад 100 мільйонів тонн сталі. Це більше, ніж її було виплавлено торік в Англії, ФРН, Франції та Італії, разом узятих. Порівняно з періодом третього кільця її виробництво зросло в СРСР більш як в п'ятсот раз! Ледве помітний струмочок розплавленого металу за короткий строк перетворився в могутню вогняну річ-

ку, другу в світі за величиною. Її жаркі відблиски яскраво осявають величчю і бурхливе зростання всієї радянської економіки.

Творення і прогрес — ось девізи повсякденного життя радянських людей. Куди не пойдеш — скрізь бачиш велетенські будови і найновішу техніку. Тільки за ювілейний рік капітальні вкладення в народне господарство СРСР більш як у сім з половиною раз перевищують ті, що їх було зроблено за всю знамениту першу п'я-

міст і селищ міського типу, невпізнанно змінилися села. Будівництво сучасних впорядкованих жител невинно розширюється. За кожний день ювілейного року в середньому у нас вводиться в дію більш як п'ять тисяч нових квартир і понад тисячу будинків у колгоспах.

Торік у нас був багатий урожай. В цьому році погодні умови не скрізь були сприятливі. І все ж трудівники полів працювали і працюють самовіддано, з піднесенням. Одержавши багато техніки і мінеральних добрив, вони в більшості районів країни і цього року виростили добрий урожай.

Наша планова соціалістична економіка розвивається високими темпами. Її успіхи великі й незаперечні. Їх не можна ні замовчати, ні применшити. Так, навіть американський сенатор Уільям Проксмайр, виступаючи недавно в сенаті, заявив, що радянська економіка розвивається в два рази швидше, ніж економіка США, і назвав рекордним зростання промислового виробництва в СРСР у першій половині цього року.

Є підстави вважати, що весь ювілейний рік буде для радянської економіки рекордним. Успіхам року сприяють здійснювана в країні господарська реформа і всенародне змагання за гідну зустріч 50-річчя Великої Жовтня.

С. БАЛБЕКОВ.

22 вересня — День Івано-Франківської області ЖОВТНЕМ РОЗКУТА ЗЕМЛЯ

Край наш, Прикарпаття — край історичних легенд і бойової слави опришків Довбуша і партизанів Ковпака.

Колись відстале і знедолене Прикарпаття в дружній сім'ї радянських народів, завдяки батьківському піклуванню Комуністичної партії і Радянського уряду стало краєм вільної творчої праці, краєм великої індустрії, розвинутого сільського господарства, високої соціалістичної культури. За роки Радянської влади тут виростили нові люди, справжні господарі своєї долі.

В Івано-Франківську і області піднялися крупні промислові підприємства, оснащені сучасною технікою. Створено нові галузі промисловості — енергетичну, будівельну, нафтопереробну, хімічну, машинобудівну. Гордістю нашої області є флагмани промисловості — Калузький хіміко-металургійний комбінат і енергогігант Прикарпаття — Бурштинська ДРЕС, п'ять потужних енергоблоків якої в цьому році дадуть близько 5 мільярдів кіловат-годин електроенергії — в 2,5 рази більше, ніж давала її за рік дореволюційна Росія.

Великі перетворення відбулися і в сільському господарстві. Неухильно підвищується матеріальний добробут трудящих, розквітає культура. Область покритася густою сіткою шкіл, вузів, технікумів, клубів і бібліотек.

За успіхи, досягнуті трудящими області в господарському і культурному будівництві, область в серпні цього року нагороджено орденом Леніна.

Трудящі області, в тому числі і глухі, разом з усіма трудящими нашої Батьківщини готують гідну зустріч всенародному святу — 50-річчю Великої Жовтня.

Колектив Івано-Франківського учбово-виробничого підприємства глухих перевиконав восьмимісячну виробничу про-

граму і дав понад план продукції на 28,4 тис. карбованців. З великою шаною ми називаємо імена кращих людей УВП. Це — А. Романів, М. Романюк, М. Галюк, М. Мочерняк та інші. Вони виконують норми виробітку на 130 і більше процентів. За трудові успіхи їм присвоєно звання ударника комуністичної праці. Це підприємство в цілому бореться за комуністичне, почесне звання.

Справжні зразки праці показують і ті, що працюють на заводах, фабриках, будовах, радгоспах і колгоспах області. Кращі з них: Б. Житкевич — столяр меблевої фабрики, М. Шпак — ударник комуністичної праці, слюсар-наладчик Коломийської взуттєвої фабрики та інші, які не тільки самовіддано працюють, а й беруть активну участь в громадській і спортивній роботі серед глухих.

Зразки сумлінної праці показують глухі, які працюють в сільському господарстві. Багато років працює рядовою колгоспницею глуха Ф. Маяковська, яка досягла високих показників в своїй роботі і нагороджена медаллю «За трудову доблесть». Глухий тракторист-машиніст колгоспу «Жовтнева революція» Коломийського району С. Горняк більш як 10 років працює по своїй спеціальності. Він — передовик сільського господарства, кожний рік преміюється правлінням колгоспу.

В ювілейному році завершено роботу по ліквідації неписьменності серед глухих села, в чому велику допомогу подали нам районні відділи народної освіти, які закрили глухих-одинаків, що проживають в селах, за вчителями сільських шкіл для індивідуального навчання.

До великого свята колективи

Щасливий виграш

П'ять квитків автотолоте-реї першого випуску ДОСААФ придбав слюсар Дніпропетровського південномашинобудівного заводу В. Любинецький. На один з них припав виграш — моторолер «Тула-200» вартістю 500 карбованців.

М. ЛІДІН.

художньої самодіяльності будинків культури і клубів глухих готують ряд концертних програм, а також п'єсу «Коли сходило сонце» — Є. Кравченка. Кіногурток будинку культури глухих закінчує екранізацію спектакля «Сині роси» — М. Зарудного.

Добилися успіхів наші глухі спортсмени, які брали участь у спортивних змаганнях на честь 50-річчя Радянської влади, на першість обкому профспілок, ДСТ «Спартак» і міста з таких видів спорту, як волейбол, баскетбол, кульова стрільба, лижі, шахи і шашки та інші. Наш колектив зайняв непогані місця, за що нагороджений трьома кубками і дипломами.

Всі низові відділи УТОГ успішно виконують зобов'язання, взяті на честь 50-річчя Великої Жовтня.

Р. ЧУХОНЦЕВА.
Голова Івано-Франківського обласного відділу УТОГ.

За мужність і стійкість в боротьбі проти німецького фашизму Києву присвоєно звання міста-героя, нагороджено медаллю «Золота Зірка» і орденом Леніна. А в минулому році за успіхи в культурному і промисловому будівництві столиці України нагороджено вдруге орденом Леніна.

На фото: такою відкривається для туристів на в'їзді до Києва площа ім. Т. Г. Шевченка з боку Димерського шосе.
Фото. І. Щербанюка.

МНОЖИТИ РЯДИ ПЕРЕДОВИКІВ

Колгоспники, робітники радгоспів, спеціалісти сільського господарства, виконуючи рішення безневного Пленуму ЦК КПРС і XXIII з'їзду партії, доклали багато сил, щоб забезпечити щедрий врожай в ювілейному році. Великого успіху добились трудівники села, виконавши план продажу хліба державі.

Пліч-о-пліч з усіма працівниками сільськогосподарського виробництва самовіддано працюють глухі трудівники, вносячи свій вклад в будівництво комунізму.

Сучасні умови праці в сільськогосподарському виробництві вимагають від кожного колгоспника і робітника радгоспу не тільки сумлінної праці, але й повсякденного вдосконалення, підвищення техніки та культури виробництва, запровадження передових методів праці, підвищення своїх знань.

Треба відмітити, що суспільно-корисною працею на селі зайнято близько 20 тис. чоловік. Сотні з них — це передовики сільського господарства, ударники комуністичної праці, які самовіддано працюють на багатьох ділянках сільськогосподарського виробництва і служать прикладом для колгоспни-

ків та робітників радгоспу.

Багато глухих колгоспників були учасниками Виставки досягнень народного господарства СРСР. Серед них: П. Шпак — доярка колгоспу ім. Леніна Городківського району, Кіровоградської області (вона ж голова первинної організації УТОГ), Н. Пономаренко — пастих з колгоспу «Радянська Україна» на Сумщині.

Бригадир будівельної бригади з колгоспу «Шлях Леніна» Велико-Лепетського району на Херсонщині В. Стороженко добився того, що за успішне будівництво тваринницьких ферм та інших дуже потрібних для колгоспного виробництва об'єктів він одержав путівку на Виставку досягнень народного господарства СРСР і був направлений в Народну Республіку Болгарію для обміну досвідом.

Праця глухих — передовиків сільського господарства високо цінується керівництвом колгоспів, радгоспів, районними та обласними організаціями. Про їх самовіддану працю пишуть районні та обласні газети, їх відмічають нагородами — почесними грамотами, грошовими преміями, заносять на Дошки пошани.

Українське товариство глухих по праву пишається ними, їх виробничими досягненнями.

Зразки сумлінної праці показують працівники свиноферм: Г. Гринчук з колгоспу «Росія» Казатинського району, Вінницької області, який працює в цьому колгоспі більш, як 20 років, В. Кулібабін з радгоспу «Білолуцький» Білокураїнського району, Луганської області, В. Лоза з колгоспу ім. Чапаєва Козелецького району, Чернігівської області, П. Королевич з колгоспу «Прогрес» Сахновчанського району, Харківської області, М. Лисюк з колгоспу ім. Леніна Софіївського району, Дніпропетровської області, Я. Патерлевич з колгоспу ім. Чкалова Бершадського району, Вінницької області, Д. Мина-Василенко з колгоспу «Перемога» Павлоградського району, Дніпропетровської області, П. Шигурець з колгоспу «Прапор комунізму» Красноградського району Харківської області, І. Остапенко з колгоспу «Зоря комунізму» Красноліського району, Сумської області, Л. Кулабухова з колгоспу «12 років РККА» Слоб'янського району, Донецької області, З. Костецька з колгоспу ім. Леніна Ровенської області, та інші.

Наше ЖИТТЯ

ПРАЦЯ ЛЮДИНУ КРАСИТЬ

— Я з ними вчилася в школі, потім в технікумі. Ала була здібною ученицею, їй так легко давалась наука. З Борисом вона подружилася ще з шкільної парти. Певно тоді вони поклалися йти поруч все життя. Ала багато йому допомагала. Коли навчалися в Челябінському машинобудівному технікумі, поженилися. Всім курсом справляли ми їм комсомольське весілля, — розповідає Ельвіра Гушина про інженерів-конструкторів Харківського заводу транспортного машинобудування ім. Малишева подружжя Бориса та Алу Тряміна. Їх вже звикли бачити разом. Вони йдуть разом на роботу, працюють поруч і повертаються разом додому. Так більше дванадцяти років.

ніші креслення, — розповідає конструктор О. Безобразов, — вона також хороша матір, відмінно виховує свого сина Леоніда. Він вже вчиться в сьомому класі.

Ала Тряміна — активна учасниця художньої самодіяльності міського Будинку культури глухих.

Якщо вже говорити про громадські навантаження, то особливо багато їх у Бориса. Він — голова первинної організації УТОГ на заводі, член обласного правління УТОГ, дружинник. Його часто можна бачити в цехах серед глухих робітників, де Борис проводить бесіди, читає лекції на технічні теми. А скільки як голові первинної організації УТОГ прийшлося йому попрацювати

Конструктори ТРЯМІНИ

А пригадується, ще зовсім молодими приїхали вони в 1955 році в Харків на завод ім. Малишева. Зустріли їх трохи здивовано. Мовляв, глухі, а мають технічну освіту. Направили в конструкторське бюро. Керівник групи В. Юшкевич спочатку доручив Борису просте завдання. Потрібно було виготовити креслення оправки для токарних і фрезерних верстатів. Важко було спочатку. Оправку треба точно сконструювати, підібрати відповідні розміри; окрім того треба, щоб мала вона привабливий вигляд.

Просиджував над кресленнями допізна. Довелось переглянути багато рекомендованої літератури, знайти саме те, що найбільш відповідало даному пристосуванню. Особливо ніяк не давались допуски. У цьому допомагав В. Юшкевич. І ось завдання виконано. Оправки, виготовлені за кресленнями Б. Тряміна, знайшли широке застосування на заводі.

Згодом Борису присвоїли звання старшого техніка-конструктора. Потім він зайняв посаду інженера. Почав виконувати більш складні доручення.

— Опанувати досконало справу конструктора, — розповідає Борис, — мені допомогли друзі по роботі. І я їм за це дуже вдячний.

Ала також займає посаду інженера-конструктора. Працює вона над виготовленням креслень інструментів і пристосувань. Про неї теж схвально відзиваються.

— Ала Тряміна не лише бездоганно виконує найрізноманіт-

ніші порушення трудової дисципліни.

— В гуртожитку, — розповідає Б. Трямін, — часто грали в карти, в азартні ігри робітники А. Дишко, О. Лисов, П. Лутшкін, неодноразово пиячили. Їх за це критикували на зборах. Нарешті, вони зрозуміли свою погану поведінку. Тепер, наприклад, О. Лисов став активним учасником художньої самодіяльності, займається спортом, П. Лутшкін очолює фізкультурно-масову роботу серед глухих, вміє організувати молодь на виконання будь-якого завдання.

Останні рядки можна в повній мірі віднести і в рахунок Бориса Тряміна. Адже його активності можна позаздрити. Тому й не дивно, що в обласному відділі УТОГ його ставлять в приклад іншим, його ім'я, ударника комуністичної праці, — в списку кращих інженерів конструкторського відділу.

Борис Трямін працює над собою, особливо над підвищенням свого технічного рівня, свій досвід передає молодим виробничникам. Їх часто цікавлять різні технічні новинки. І Борис завжди знаходить відповідь на найрізноманітніші питання. Проводить усні журнали. Саме в той день, коли ми побували в нього, він готувався провести черговий номер усного журналу «Наука і життя» в Будинку культури глухих. Ала поспішала на чергову репетицію.

І знову разом...

Л. РУСЕЦЬКИЙ.
м. Харків.

За прикладом кращих механізаторів республіки добре працюють трактористами глухі М. Мазир (Львівська область), Н. Кузьменко (Кримська область), Г. Милостян (Черкаська область), І. Плахотний (Запорізька область), І. Луценко (Харківська область) та багато інших.

Трудовикам колгоспних полів і тваринницьких ферм не поступаються в показниках колгоспні та радгоспні ковалі, токарі, слюсарі, столярні, теслярі та інші працівники по ремонту сільськогосподарських машин і реманенту. Так, токар Пологського районного відділення «Сільгосптехніка» Запорізької області, ударник комуністичної праці, член КПРС А. Короткий працює на цій посаді з 1944 року. Він добився високих показників в праці, завдання постійно виконує на 130—150 процентів. За високі показники неодноразово нагороджувався почесними грамотами. Його портрет вміщено на Дошці пошани. Про нього неодноразово писали районна та обласна газети. А. Короткий — хороший раціоналізатор, має авторські посвідчення на ряд винаходів, бере активну участь у громадському житті — голова міжрайонного відділу УТОГ, багато робить для покращення культурно-масової та політико-виховної роботи в клубі глухих.

Токар механічного-цеху Нікопольського районного об'єднання «Сільгосптехніка» Дніпропетровської області В. Кальмус виконує завдання на 150 процентів, бере активну участь в громадському житті — голова первинної організації УТОГ.

Ударник комуністичної праці радгоспу «Пам'ять Леніна» Бериславського району, Херсонської області, столяр В. Гейко попереду не тільки в праці, він непоганий шахіст.

Коваль з колгоспу ім. XXII з'їзду КПРС, Шорського району, Чернігівської області Л. Савоста, незважаючи на похилий вік, не думає йти на заслужений відпочинок. Він бере участь у громадському житті села, користується великим авторитетом серед колгоспників.

Множити ряди передовиків сільського господарства, популяризувати їх кращий досвід, зробити його надбанням багатьох — найперший обов'язок працівників обласних, районних і міжрайонних відділів УТОГ.

Глухі колгоспники і робітники радгоспів разом з усіма трудівниками сільського господарства йдуть назустріч славному 50-річчю Радянської влади, вносячи вагомий трудовий вклад в велику справу побудови комунізму.

М. МЕЛЕЖИК.
Інструктор оргвідділу ЦП УТОГ.

Основним видом продукції Харківського УВП-1 є фільмоскопи. За перше півріччя їх було випущено понад план на 69 тис. карбованців. До кінця року колектив підприємства зобов'язався випустити понад план 3 тис. таких фільмоскопів.

Окрім фільмоскопів освоєно випуск машин-мітчиків для окремих УВП, виготовляються понад 50 найменувань деталей для Харківського заводу холодильників. Саме в цьому велика заслуга колективу інструментально-механічного цеху, який завжди успішно справляється з всіма найвідповідальнішими завданнями. За високі техніко-економічні показники колективу цеху вже в цьому році неодноразово присуджувався перехідний Червоний прапор підприємства.

В цеху працює понад сто робітників. Більшість з них — зразкові виробничники, які досить вболівають за свою справу, намагаються будь-що не лише перевиконати змінне завдання, а й набагато його перевиконати. Колектив цеху виступає ініціатором найважливіших починань, бореться за зниження собівартості продукції, за високу культуру праці. 26 робітників нашого цеху завоювали звання ударників комуністичної праці, понад 50 робітників борються за це високе звання.

На підприємстві проводиться значна робота по вдосконаленню технології виробництва, зменшенню витрат матеріалів на одиницю продукції. Трудівники інструментально-механічного цеху є кращими раціоналізаторами підприємства. 15 з 29 раціоналізаторських пропозицій подані робітниками цього цеху. Багато з них вже запроваджено у виробництво з умовним економічним ефектом 4,2 тис. карбованців. Кращі раціоналізатори — це Д. Мирошніченко, М. Слюсаренко, П. Воскобойников та інші.

Колектив цеху взяв підвищене соціалістичне зобов'язання, з яким повністю справляється. Особливо наполегливо трудять-

ВПЕВНЕНИМ КРОКОМ

У виконання виробничої програми колективу Харківського УВП-1 вносить і свою скромну частку праці зварник П. Панасенко.

Ставши на ювілейну вахту, він систематично виконує змінне завдання на 200 і більше процентів.

Фото Е. Рябіна.

ся передові виробничники, ударники комуністичної праці А. Склярова, І. Пиття, М. Шейко. Змінні норми щоденно виконують на 130—145 процентів. Вони беруть також активну участь в громадському житті колективу.

Однак, поряд зі значними досягненнями є в цеху ряд недоліків. Особливо це стосується трудової дисципліни. Лише протягом червня та липня місяців робітники Акуленко, Фалі-Бобров, Степанов та інші прогуляли по 10—12 днів кожен. Із-за цього колектив цеху був позбавлений в ці місяці переходного Червоного прапора.

З прогульниками ведемо боротьбу, викликаємо на засідання профгрупи цехового комітету, часто критикуємо на загальних зборах.

Нещодавно їх попередили востаннє. Якщо вони не виправлять свою поведінку, прогулюватимуть і надалі, попросимо їх назавжди покинути наш колектив.

І. СОЛОДОВНИКОВ.

Начальник інструментально-механічного цеху.

Д. ЮДИЦЬКИЙ.

Голова цехового комітету.

Г. ЛЕВІНА.

Старший економіст.

ПІДВОДЯЧИ ПІДСУМКИ ОГЛЯДУ...

Проїшов рік з дня оголошення огляду «За високу культуру виробництва і покращення умов праці робітників» на підприємствах системи УТОГ. Всі працівники УВП взяли дійову участь в проведенні огляду.

Механізація виробничих процесів, промислова естетика, обладнання санітарно-побутових служб, вентиляційні та освітлювальні прилади, боротьба з випадками травматизму — ось основні заходи, на виконання яких були спрямовані всі зусилля колективів підприємств.

Переважає більшість підприємств з честю справилися з поставленими перед ними завданнями, створивши згідно з вимогами часу належні культурні умови праці для робітників. До таких підприємств відносяться Івано-Франківське, Донецьке, Ужгородське № 1, Львівське № 1, Дрогобицьке. Це далеко не повний перелік УВП, які бо-

рються за звання підприємств високої культури виробництва.

Але, як показують результати, мету огляду не зовсім зрозуміли керівники Сумського, Жданівського, Одеського УВП-3 та ряд директорів інших підприємств та голів місцевих комітетів профспілки. Звичайно, як робилося неодноразово, ці керівники, прочитавши директиву про огляд, відклали справу у довгий ящик. Головне для них — це план. А те, що робітник працює в пилу та газі, губить зір від недостатнього освітлення, не має де помитися після брудної роботи і дарма шукає місця, щоб спокійно поїсти та відпочити в обідню перерву, — все це їх не хвилює. І в звітах вони з гордістю інформують про великі проценти перевиконання плану, а на цьому фоні непоказно виглядають цифри збільшення захворювань і травматизму.

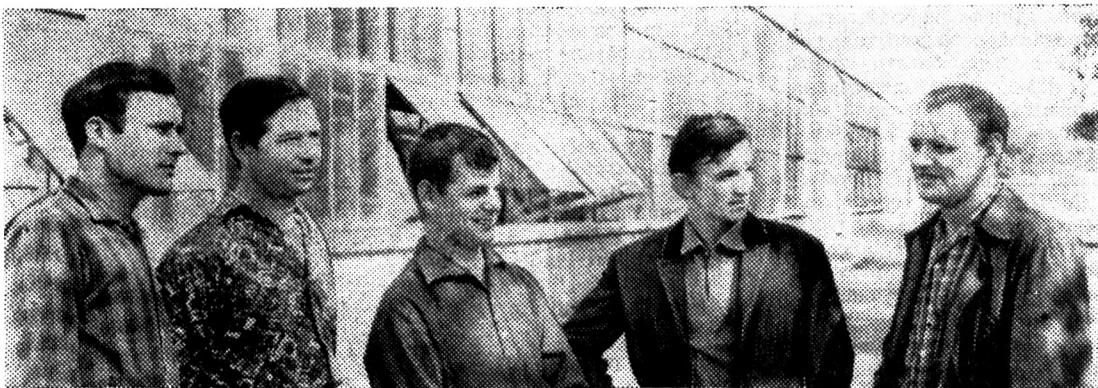
І якщо Сумське та Одеське УВП-3 знаходяться в старих будовах, то директор Жданівського УВП В. Ковтун зробив такими ж нові приміщення.

Але, на щастя, таких підприємств в нас одиниці, і вони не можуть зіпсувати загального хорошого враження.

Було б дуже корисно адміністративних та громадських працівників направляти для придбання досвіду, скажімо, на Львівське УВП № 2, де зуміли створити хороші умови праці для робітників.

Проводячи належну роботу по створенню хороших умов працюючим, будь-яке підприємство має повну можливість йти в передові і одержати високе звання підприємства високої культури.

Е. РЯБКІН.

Ювілейну вахту на честь 50-річчя Жовтня несуть члени УТОГ, виробничники Київського заводу верстатів-автоматів ім. Горького.

На фото (зліва направо): ударники комуністичної праці, верстатобудівники М. Медвідь — токар, І. Олійник — центровщик, Ю. Зуєв — наладчик-штампвальник, В. Павленко — токар та М. Балицький — токар.

Фото І. Щербанюка.

Наше ЖИТТЯ

20 вересня 1967 р. 3 стор.

ЩАСТЯ ПОВНОГО І КРАСИВОГО...

З Київського Палацу одруження у Палац культури глухих. Такий маршрут молодожонів...

Хто ж вони?

Той, хто знає Володимира Скурчинського, завжди вражається його виключно кипучою енергією, як активіста клубу: він учасник народного самодіяльного театру, естрадного колективу, гуртка оригінального жанру, керує любительською фотокіностудією, член ради Палацу культури, захоплюється колекціонуванням значків, а також нумізматику, організував клуб любителів філателії тощо. Нещодавно взявся за створення при Палаці культури кімнати-музею історії Київської організації УТОГ, і ця робота вже в стадії завершення. Словом, в будь-яке починання Володимир Скурчинський вкладає душу, віддаючи цілком і повністю улюбленій справі. І це після напруженої роботи на виробництві. А за фахом він кравець по пошиву чоловічого одягу. Після дня, проведеного в ательє мод, він незмінно весь вечір проводить у Палаці культури. Ось чому в колі друзів Скурчинського говорили, що при такій навантаженості навряд чи Володя знайде коли-небудь час для того, щоб одружитися.

І ось цей час настав!

Його наречена Валентина Селихова працює обліковцем на Київському УВП-1. Разом з Во-

лодею вона бере участь в естрадному колективі та гурткові оригінального жанру. Глядачі багатьох мист України не раз зустрічали їх разом в ролі виконавців цього веселого та цікавого жанру...

З Палацу одруження молодожони направляються до Палацу культури. Тут все вже підготовлено для їх урочистої зустрічі. Від вестибюлю до самої сцени прокладена килимова дорожка. З обох боків дорожки стоять друзі і засипають молодожонів квітами. І ось вони вже на сцені. За спинками їх крісел стали «свідки», які супроводжували молодожонів ще з Палацу одруження. Це — Валентина Савченко, подруга та тезка Селихової, робітниця фабрики головних уборів. «Свідок» Скурчинського — друг його дитинства Анатолій Загородній, робітник заводу «Арсенал» ім. В. І. Леніна.

В залі запановує урочиста тиша. Директор Палацу культури, депутат Залізничного райвиконкому С. М. Губкін вітає молодожонів і по-батьківськи цілує кожного з них. Потім слово надається голові Київського облвідділу УТОГ Г. І. Набоченко, яка привітала молодих з одруженням і побажала їм великого щастя в міцній та дружній сім'ї.

Виступає голова місцевого профорганізації УВП-1 А. В. Кржевін. Потім молодих поздравляє завідувач ательє мод, де працює Володимир Скурчинський, І. І. Шехтер, заступник голови президії

Центрального правління УТОГ М. І. Неплюй.

Один за другим виступають з привітаннями представники громадських організацій, друзі, знайомі, гості... Гора подарунків росте: пральна машина, лілос, електросамовар, сервізи, вазони... І головне, безліч теплих, сердечних слів.

«Подружнє життя може дати велике щастя, якщо воно пов'язано із взаємною любов'ю». Ці слова Н. К. Крупської, виведені художником на транспаранті, ніби підкреслюють значимість та урочистість події.

Після офіційної частини гостей запрошують до банкетної зали. Тут на стіні, задратованій темнопурпурним плетом, увагу привертає великий аркуш паперу, на якому знову слова доброзичливості. Вони вилилися у восьмирядковий акростих:

В этот вечер, тост поднимав
застольный,
Очень хочется сказать одно:
Веселиться можно бесконтрольно,
А скучать совсем запрещено.
В жизни горести есть и радости,
А ведь главное — не робеть.
Лет до ста расти вам без старости,
Ярко вспыхивать, но не тлеть.

Початкові літери цих рядків виведені червоною фарбою, а всі останні — синьою, і присутнім одразу ж стає зрозумілим,

до кого відносяться ці заглавні літери, якщо читати їх зверху вниз.

Проголошується перший тост. За молодожонів, яким бажають щастя повного і красивого! І ось вже чується традиційні вигук: «Гірко! Гірко!»

Один з тостів проголошує майстер пошиву одягу, досвідчений закрійник філії ательє мод, де працює Володимир Скурчинський, М. Л. Воронін. Він побажав великої та міцної дружби молодій сім'ї. Оголошуються привітальні телеграми, які поступили на ім'я молодих. Висловлюється бажання, щоб молоді так само красиво відсвяткували в майбутньому свої срібне та золоте весілля. І, ніби в підтвердження цього, старі пенсіонери, батько та мати Володі Скурчинського, розчулені до сліз, обіймаються та під грім оплесків, міцно цілуються, витираючи сльози один одному. Це сльози радості, великого щастя, глибокого задоволення.

Лунає музика. На електричному таблі раптово спалахують назви танців. Танцюють і наші молодожони.

За вікнами виблискують неонові вогні, місто наче притихло, залите вечірніми вогнями. А тут, в стінах Палацу культури, продовжує панувати безмежна радість. В життя входить ще одна молода сім'я.

І. САПОЖНИКОВ.

Футбол

Читачам «Нашого життя» вже відомі результати перших попередніх зустрічей з футболу команд глухих союзних республік, що відбувались в Гомелі (Білоруська РСР). Наводимо результати чергових зустрічей: Грузія — Азерб. РСР — 2:0. РРФСР — Каз. РСР — 2:0. Білорусія — Вірменія — 6:0. Азерб. РСР — Каз. РСР — 6:1. Україна — Вірменія — 5:1. РРФСР — Грузія — 5:2. Білорусія — Молдавія — 2:0. Молдавія — Україна — 1:0. Команда України не набрала достатньої кількості очок і залишилась поза фіналом у боротьбі за кубок.

У фінал вийшли команди Білорусії, Молдавії, Грузії та Російської Федерації.

Про результати їх зустрічей буде повідомлено в наступному номері газети.

Відкрито передплату на 1968 рік на газету Центрального правління УТОГ

„Наше життя“

Передплату приймають громадські розповсюджувачі преси в обласних відділах і учбово-виробничих підприємствах УТОГ, а також в будинках культури і клубах глухих.

Не забудьте вчасно оформити передплату на газету

„Наше життя“

Передплатна ціна на рік — 1 крб. 04 коп.

НАЙВАЖЛИВІШІ ПОДІЇ в нашій країні, БАГАТОГРАННУ ДІЯЛЬНІСТЬ товариств глухих Росії та союзних республік, НАЙНОВІШІ ДОСЯГНЕННЯ науки та медицини в галузі профілактики та повернення слуху, РОБОТИ вчених та ДОСВІД педагогів регулярно висвітлює на своїх сторінках щомісячний журнал Всеросійського товариства глухих

„Жизнь глухих“

ЖУРНАЛ ПУБЛІКУЄ СТАТТІ, ОПОВІДАННЯ, ВІРШІ, ЖАРТИ, ГОЛОВОЛОМКИ, ВЕСЕЛІ МАЛЮНКИ.

Передплатна ціна на рік — 2 крб. 40 коп., на півроку — 1 крб. 20 коп.

Передплата приймається у відділах та агентствах «Союздруку», у відділеннях зв'язку, а також громадськими розповсюджувачами преси на підприємствах і в організаціях УТОГ та в учбових закладах.

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. Е7-38-43.

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського об'єднання глухих.

БФ 18902. Зак. 715—3000.

19. IX. 67

Київ, друк. УВП-3,

Весільний ТОСТ

Наливайте по вінця вина,
Пийте першу чарчину до дна,
Нехай буде їх доля красна!
Щоб і він, і вона —
І здорові, й бадьорі були,
В парі дружньо сто літ
прожили!

Нехай будуть оці молоді
Вічно вірні, немов лебеді,
І подібні кришталевій воді.
Щастя й радість хай мають
в труді!

Побажаєм їм спільно йти
По шляху до одної мети!

Ще давайте зберемо для них:
І пісні, і дотепи, і сміх,
Сипте, сипте їх повен міх!
А щоб гірке було

солоденьким, —

Поцілунка надать
молоденьким!
Михайло ГЛЮДІН.

м. Луцьк.

„ПОГОВОРИМО ПРО БАТЬКІВ“

В Луганському будинку культури глухих відбувся диспут на таку тему.

Диспут — це дуже цікава і корисна форма громадської роботи та виховання молоді. Нещодавно стародавні греки говорили, що істина народжується у сперечанні.

Істина дійсно народжується у сперечанні, особливо тоді, коли стикаються багато точок зору і тема цього сперечання досить цікава.

Проблема «батьків і дітей» — проблема стара, можна навіть сказати, що це «вічна» проблема. Чи існує вона тепер? Що думають з цього приводу глухі хлопці та дівчата Луганська? Треба було з'ясувати точки зору на це кожного з учасників диспуту.

На порядку денному диспуту стояло багато питань: положення жінок в країні Рад, «мама» — найдорожче слово на світі, відношення дітей до своїх батьків, чи бувають погані батьки? Всі ці питання досить цікаві, а що стосується останнього, то це вже не питання, а ціла проблема. Особливо важливою стає вона, якщо застосувати її до глухих батьків. І тут починаються сутічки, спе-

речання, питання, які треба вирішити всім разом і кожному окремо для себе.

— В дитинстві батьки віддали мене до дитячого будинку, — говорить Люда Р., — потім я навчалася в школі-інтернаті, а зараз живу з батьками, працюю. Я не знаю, може це й невірно, але в мене склалася така думка, що батьки мене не люблять. Вони мене не виховували з малих літ, тому і не відчувують до мене любові. Коли б вони мене любили, то потурбувалися б виховати самі. А вони мене забрали додому тільки тоді, коли побачили, що я стану їм у пригоді. І от я не можу їх простити за те, що вони, мабуть, побоюючись труднощів і віддали мене на виховання в дитячий будинок.

Питання, підняте Людою, — це питання дуже важливе, і вона навряд чи могла б вирішити його сама. І тут їй на допомогу приходять товариші, які роз'яснюють її помилки і пояснюють, чому батьки Люди на перший погляд недостатньо турбувалися про неї.

— У Люди склалася невірна думка про своїх батьків, — го-

ворить Віктор Б. — Тут треба врахувати і те, що батьки в неї глухі. Ім, також як і всім глухим, важко виховувати дітей, які не одержують потрібного виховання. Тому багатьом глухим доводиться віддавати дітей на виховання до дитячого будинку. І не тому, що вони не люблять своїх дітей, а для того, щоб вони були повноцінними, щоб одержали потрібне виховання.

Але це не єдине, про що йшла мова на диспуті.

Мама... Це перше слово, яке-лепече мала дитина, яка тільки-но навчилася впізнавати тих, хто її оточує. Це слово ми пишемо на дошці в школі... Це слово назавжди залишається в нашому серці, де б ми не були.

Про своїх матерів, про своє відношення до них розповідали хлопці та дівчата — учасники диспуту «Поговоримо про батьків».

Диспут цей пройшов дуже цікаво і навів на думку про те, що така форма клубної роботи має величезне значення для виховання нашої молоді.

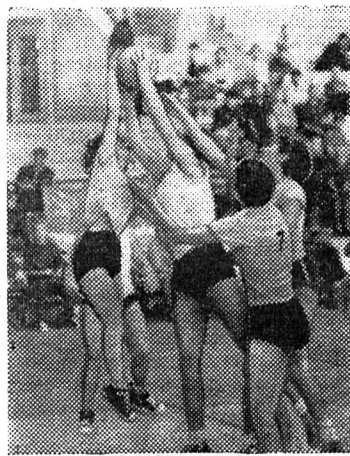
К. КРАВЧЕНКО.

Наш нештатний кореспондент.
м. Луганськ.

В життя входить ще одна молода сім'я. На фото: молоде подружжя Володимир і Валентина Скурчинські приймають поздравлення в Палаці одруження.

Фото П. Гальченка.

Напружений момент гри жіночих команд.

Фото Петраса Палецькіса.

В литовському місті Паневежисі відбулась першість по баскетболу серед глухих спортсменів союзних республік.

В Палаці спорту «Жальгіріс» зібрались 10 чоловічих і 4 жіночих команди. Чоловічі команди були розбиті на 3 підгрупи. В перший день гри з лівонградцями українські баскетболісти виграли з рахунком 67:34, але програли команді Грузії з рахунком 67:69.

В результаті вперших поєдинків звання чемпіона завоювала чоловіча команда Литви, яка, демонструючи технічну і тактичну зрілу гру, впевнено виграє у всіх команд, відтіснивши москвичів на друге місце. На третьому місці — команда України.

Серед жіночих команд перемогу пророкували спортсменкам України, але команда не змогла використати всіх своїх можливостей і, застосовуючи досить примітивну тактику, зайняла лише третє місце після команд Москви та Литви.

Команди-переможниці були нагороджені перехідними призами і вимпелами, а гравці цих команд одержали жетони і цінні подарунки.

Змагання з баскетболу показали значний ріст майстерності серед чоловічих та жіночих команд Литви і Москви і недостатню підготовленість українських команд.

М. РИБАЛЬЧЕНКО.

Редактор В. ПІТЕНКО.